

ler må forstås som minimumsregler. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Den foreslåede bestemmelse definerer de gennemgående begreber "udstedelsesstat" og "fuldbyrdesstat" som henholdsvis den stat, i hvilken den pågældende afgørelse er truffet, og den stat, der anmodes om at fuldbyrde den pågældende afgørelse.

Til § 3

Bestemmelsen fastlægger på baggrund af rammeafgørelsen definitionen af begrebet "beslaglæggelseskendelse". På baggrund af definitionen må det lægges til grund, at begrebet indefrysning svarer til beslaglæggelse som reguleret i retsplejeloven.

Det følger af rammeafgørelsens definition, at en beslaglæggelseskendelse skal være besluttet af en kompetent judiciel myndighed. Der er således ikke nødvendigvis tale om en domstolsafgørelse, idet det er op til hver enkelt stat at definere sine kompetente judicielle myndigheder.

Til § 4

Den foreslåede bestemmelse slår fast, at loven anvendes i forhold til beslaglæggelseskendelser, der afsiges med henblik på sikring af bevismateriale eller efterfølgende konfiskation af formuegoder.

I modsætning til definitionen af formuegoder i udkastet til rammeafgørelse om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation omfatter definitionen i rammeafgørelsen om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale ikke udtrykkeligt beslaglæggelse med henblik på konfiskation efter bestemmelser om udvidet konfiskation.

Ofte vil man imidlertid på tidspunktet for beslaglæggelsen befinde sig på et ret tidligt stadium af efterforskningen, hvor det kan være vanskeligt at vurdere, hvorvidt der vil blive tale om udvidet konfiskation eller om traditionel udbyttekonfiskation. Dette skal også ses i sammenhæng med, at det i atesten alene skal angives, om beslaglæggelse skal foretages med henblik på sikring af bevismateriale eller med henblik på efterfølgende konfiskation, medmindre der allerede på dette tidspunkt vedlægges en anmodning om fuldbyrdelse af en konfiskationsafgørelse.

Det må derfor antages, at der tillige kan ske fuldbyrdelse af en beslaglæggelseskendelse, som tager sigte på udvidet konfiskation.

Hvis en anmodning om fuldbyrdelse af en beslaglæggelseskendelse sker med henblik på et andet formål, end hvad der fremgår af lovforslagets § 4, må den behandles efter de hidtidige regler om retshjælp.

Til § 5

Den foreslåede bestemmelse er udtryk for rammeafgørelsens – og lovforslagets – udgangspunkt om, at en beslaglæggelseskendelse, som er fremsendt i overensstemmelse med formkravene, skal fuldbyrdes uden yderligere formaliteter, medmindre der er grundlag for afslag af en af de opregnede grunde.

Til § 6

Den foreslåede bestemmelse fastslår i stk. 1, at fuldbyrdelse af en beslaglæggelseskendelse, som vedrører de i nr. 1-32 nævnte handlinger, kan ske, selv om den pågældende handling ikke er strafbar efter dansk ret, hvis handlingen kan straffes med fængsel mv. i mindst 3 år i udstedelsesstaten. Da de lovovertrædelser, der er omfattet af positiv-listen, som udgangspunkt vil være strafbare i alle medlemsstater, er betydningen af rammeafgørelsen på dette punkt navnlig, at der ikke skal foretages kontrol af, om lovovertrædelser ligeledes er strafbar i Danmark.

Lovforslagets positiv-liste svarer helt til listen i rammeafgørelsen. Det er udstedelsesstatens lovgivning, der er afgørende for, om en konkret lovovertrædelse skal anses for omfattet af listen. Det er således uden betydning, om en tilsvarende lovovertrædelse i dansk lovgivning afgrænses på en anden måde eller er beskrevet med andre ord.

Visse af de handlinger, der fremgår af positiv-listen, er beskrevet på en måde, der afviger fra gældende dansk lovgivning.

"Deltagelse i en kriminel organisation" er f.eks. efter dansk straffelovgivning ikke en selvstændig lovovertrædelse, men vil kunne straffes som medvirken til konkrete strafbare handlinger efter straffelovens § 23.

For så vidt angår "internetkriminalitet" vil strafbare handlinger begået i forbindelse med Internettet efter dansk straffelovgivning kunne straffes efter de relevante bestemmelser i straffeloven, herunder kapitel 24 og § 263. "Racisme og fremmedhad" vil kunne straffes efter straffelovens § 266 b, mens "organiseret og væbnet tyveri" vil kunne straffes efter straffelovens kapitel 28.

Det er imidlertid væsentligt at fastholde, at det er udstedelsesstatens lovgivning, der er afgørende for, om en konkret lovovertrædelse skal anses for omfattet af listen.